

A romantic couple walking hand-in-hand under a starry night sky. The man is on the left, wearing a dark jacket and a wide-brimmed hat. The woman is on the right, wearing a dark, long-sleeved dress. They are walking towards the right, with the woman's dress flowing. The background is a deep blue night sky filled with numerous stars and a few wispy clouds. The overall mood is romantic and dreamy.

JOHN EHLE
DE
ONVERGETELIJKE
REIS
VAN
AUGUST
KING

'Als een sprookje... Vol schoonheid en poëzie.'
– *Publishers Weekly*

MOZAÏEK | ROMAN

De onvergetelijke reis van August King

JOHN EHLE
DE
ONVERGETELIJKE
REIS
VAN
AUGUST
KING

VERTAALD DOOR CHRIS CANTER

UITGEVERIJ MOZAÏEK, ZOETERMEER

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council® (FSC®) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

ISBN 978 90 239 9490 9 (boek)
ISBN 978 90 239 9632 2 (e-book)
NUR 302

Vertaling Chris Canter
Ontwerp omslag Studio Jan de Boer
Omslagbeeld Mark Owen / Trevillion Images
Lay-out/dtp Gewoon Geertje

Oorspronkelijk verschenen bij Hyperion, New York, USA,
onder de titel *The Journey of August King*

Oorspronkelijke uitgave © 1971 John Ehle
Nederlandstalige uitgave © 2015 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijmozaiek.nl

Ter nagedachtenis aan Vittorio Giannini

VOORWOORD

Aan het begin van ons leven luisteren we naar onbegrijpelijke geluiden en worden we in slaap gebrabbeld en geneuried. Waarschijnlijk worden we al vóór onze geboorte gerustgesteld of opgeschrikt door dergelijke geluiden.

De eerste jaren worden onze hersenen mede gevormd door de geluiden die we horen. We geven onze wereld vorm en betekenis door middel van taal. Zelfs voordat we geboren worden, zijn we dus al afhankelijk van de verhalenverteller. In de loop van onze kindertijd leren we onze angsten de baas te worden en ons plezier te vergroten door de verhalen waar we naar luisteren, die we zelf scheppen en waar we in geloven.

Verhalen zoals Tristan en Isolde of Romeo en Julia geven ons inzicht in de liefde. Ook leren we haat en geweld kennen – en omarmen of verwerpen – uit verhalen, van Kaïn en Abel tot de misdadigers die in het journaal voorbijkomen. Hieruit volgt dat de verhalenverteller de schakel is tussen ons en

onze wereld, de wereld die we nooit gekend hebben, de wereld zoals die is en de wereld zoals we die graag zouden hebben.

John Ehle is een meesterlijke verhalenverteller. Door de evenwichtige vertelling *De onvergetelijke reis van August King* stelt hij de lezer in staat zich te verplaatsen in een gedreven landbouwer, een doodsbenauwd jong slavenmeisje en een incestueuze slavenhouder. Ehle geeft de lezer inzicht in de redenen waarom de hoofdpersonen doen wat ze doen.

De onvergetelijke reis van August King wordt fictie genoemd, maar ik geloof niet dat dit woord op zijn plaats is. Ik weet wel zeker dat deze gebeurtenissen zich hebben afgespeeld precies zoals Ehle ze heeft beschreven. Want ik ben het eens met zijn uitspraak: 'Alle verhalen uit de bergen zijn waar.'

Maya Angelou

PROLOOG

Een beek is de ader van een berg, al is het bloed niet zout. Het bloed welt door het land; het water wast het lichaam, zodat de aarde diep in zijn binnenste kan ademen. Bedenk dat bijna al het water in de berg zit: in plaats van openlijk in de beken te borrelen, te kronkelen en rond te gaan, stroomt het ondergronds. Het lekt door het land en ademt erin en geeft de berg leven. Een mens kan de berg laten bloeden door erin te steken met een schop, hier, daar, op veel plaatsen. August King kan hem laten bloeden daar waar het drassig is, zelfs buiten de bedding van de beek. Of daar verderop, bij die immense boomwortels, in de modder. Bijna overal hier beneden, ver onder de bergtoppen, kan hij de aarde bewerken. En de bomen zijn de kleren, de veren van deze uitgestrekte vogel waarover hij loopt. Hun wortels zuigen het bergwater hun eigen aderen binnen, als je goed kijkt. Zo werken ook de klimplanten, waarvan sommige bij de wijnstokfamilie horen – labrusca

en vulpina – en andere bij de klimop. De berg is een levend wezen van grond en rots en water en bomen en struiken en klimplanten. Ook dieren nemen het water in zich op en maken zo deel uit van het bergleven. Niet op dezelfde manier als de bomen, want dieren kunnen, als ze dat willen, heel ergens anders heen gaan, hier op deze berg of daarginds op een andere – maar toch moeten ze deel uitmaken van een plek. Ze moeten het leven op een bepaalde plaats delen. Dat geldt voor alle beesten en ook voor de mens. Het is geweldig simpel en toch ingewikkeld.

Hij vertelde Sarah vaak van de wonderen rondom hen; zij ging daar nooit serieus op in. Hij was geen diepe denker; de vaagheid van zijn eigen denkwereld deed August goed, want hij zag de wereld als door een spiegel, in raadselen, of als een weerspiegeling in het water. Nee, van het leven had hij nou eenmaal geen duidelijke voorstelling, evenmin als van de liefde, wat dat ook was; hij kende geen liefde, kon zich ook daar niets bij voorstellen. Over zijn gevoelens tastte hij in het duister, net als over zijn denken. Sarah was juist altijd precies. Als August haar zou zeggen dat een berg leeft, zou zij vragen hoe je een berg dan doodmaakt. Je ziet hoe nuchter de vraag is. Als je het niet kunt doodmaken, hoe kan het dan leven? ‘Wat je niet kunt doden kan ook niet leven,’ zou ze zeggen, en van haar klip-en-klare reactie zou hij beduusd zijn; het was zo eenvoudig dat het hem in de war bracht. Waarom had ze geen boodschap aan wonderen en raadselen?

I

Op deze donderdag was August King onderweg toen zijn leven begon te veranderen, toen het uit de schulp begon te kruipen waarin het jarenlang genoeg had gehad aan de eigen hartenklop. Sarah was al overleden, dus had hij deze reis alleen gemaakt en liep hij alleen terug naar huis, omhoog over de steile weg, terug het zwaar beboste berglandschap in; in zijn eigen tempo, langzaam en regelmatig.

Het was oktober, de maand waarin de wegen het drukst waren, maar op dit moment was er niemand in zicht, niemand die zijn voorraden de berg af bracht, niemand die zijn paard met de lege wagen de berghelling weer op dreef. En er waren geen huizen en de wildernis week nergens.

Een te steile klim voor me, dacht August, al was hij slank en had hij een prima conditie; hij was pezig en sterk, klein van stuk en goed van bouw. Hij was ook knap, met regelmatige, nadrukkelijke gelaatstrekken, blauwe ogen en blond haar dat fijn en warrig over zijn voorhoofd

viel. Hij droeg zelfgemaakte wollen kleding en leren schoenen. Hij was geduldig en inschikkelijk van aard. Het grootste deel van zijn leven had hij op zijn beurt gewacht. Vasthoudend, stukje bij beetje, had hij geprobeerd zijn weg in de wereld te vinden. Zelden had hij geklaagd over wat hem ten deel viel, de tegenspoed waardoor veel kansen aan hem voorbij waren gegaan. Hij was betrouwbaar, kalm, evenwichtig, en dit maakte zijn doen en laten gedurende de twee dagen die volgden nog verbluffender.

Zijn paard had het knap lastig met de kar, want dit was een steile klim en de weg was oneffen en vol sporen. Moeizaam, heel moeizaam ging het vooruit. Het zeil over de kar was op twee plekken gescheurd, waardoor het flapperde in de wind, en een van de twee grote wielen piepte en knarste. Zijn mooie jonge varken, dat aan een touw meeliiep, knorde erbarmelijk. Zijn nieuwe melkkoe trok aan het touw waarmee ook zij achter aan de kar was gebonden. Zijn geliefde merrie Ophelia liet het hoofd steeds lager knikken, al was de kar leeg op wat potten en pannen na, en drie ganzen, die prinsheerlijk meereden terwijl ze luid gakkend hun ongenoegen uitten over de trage reis.

Zwetend, zwetend. Eentonig, langzaam. Niemand gaat een berg op zonder wat in te leveren van de kracht die hij nodig heeft voor zijn laatste dagen. Bergen zijn geen bron van jeugd. Het zijn veelvraten die erop uit zijn je te verorberen.

‘Ik breng jullie allemaal thuis,’ zei hij tegen het paard en de koe. ‘Al blijft er van jullie alleen een plasje zweet over, je zult thuiskomen.’

Gevoel voor humor hadden ze ook al niet. Ze waren net zo klagerig als Sarah geweest was toen ze dezelfde steile weg had begaan, vroeger.

Bij de bergpas stond een groepje op hem te wachten: twee jongemannen, een meisje met warrig haar dat misschien hun zusje was, en wat koeien en geiten. Toen hij erdoor was, vervolgden zij hun weg luid mennend naar beneden. August hield halt met de kar in de schaduw van een grote hickory en ging vermoeid zitten; een korte onderbreking om bij te komen kon er wel af. Hij vleide zich tegen de oude bast en dankte de goede God voor het feit dat het een vol jaar zou duren voor hij de klim opnieuw moest ondernemen. Met zijn jasmouw, want hij had geen zakdoek bij zich, veegde hij zweet uit zijn ogen, van zijn voorhoofd en uit zijn nek. 'Koud water om mijn hoofd in te dompelen,' zei hij tegen zijn merrie. 'Dat kon ik wel gebruiken, wat jij?'

Zijn jonge Jerseykoe had het te kwaad met de klim. Ze had vandaag toch al niet veel gegeten en haar longen waren een inspanning als deze totaal niet gewend. Hoewel ze nog niet in een hoge atmosfeer verkeerden, bevonden ze zich op negenhonderd meter, terwijl de bergen om hen heen nog zes- tot negenhonderd meter hoger reikten. De koe stond erbij als een standbeeld, als verdoofd, zich afvragend waar ze in vredesnaam was en waar ze in vredesnaam heen ging.

Met zijn rug tegen de boom, de benen uitgestrekt, keek hij uit over het laagland. Hier en daar waren huizen en weilanden te zien, maar het was vooral bedekt door eikenbomen en andere loofbomen. Er waren veel huizen,

veel meer dan in dit wilde bergland, maar weinig dorpen. Daar beneden was August geboren, een goede honderdvijftig kilometer oostwaarts. Hij had er gewoond tot ongeveer zijn vijfendertigste, tot hij voor zichzelf toegaf dat hij aan het leven zoals het daar geleefd werd niets zou kunnen veranderen. Alle grond was in handen van krenterige mannen en vrouwen, die zo gesteld waren op hun land of op hun nakomelingen dat ze er geen afstand van wilden doen. Zijn eigen vader had net genoeg land gehad om zijn gezin te voeden. Uiteraard wilde hij het niet aan August of een van zijn andere kinderen geven, al was het geen probleem dat ze er woonden. Het was immers hun thuis, zelfs voor August op zijn vijfendertigste – totdat August op een avond tegen zijn beide broers zei: ‘Luister, ik denk dat ik naar het westen ga om het voor mezelf te proberen, ook al is het woest land.’

Sarah en hij waren daar beneden in het oosten getrouwd. Hij wilde een vrouw die kon werken en dat kon ze – enorm. Ze was met hem getrouwd hoewel ze wist dat hij geen diepe gevoelens voor haar had, en die had zij ook niet echt voor hem. Ze zou voor hem koken, voor hem zorgen, naaiwerk doen en bepaalde klussen klaren. Allebei zouden ze zich inzetten voor een bestaan voor henzelf en de kinderen die er zouden komen. Zodoende trouwden ze en gingen ze de berg op, over deze zelfde weg, langs deze zelfde boom, hoewel August zich weinig specifiek herinnerde van die eerste reis. Wel stond hem zijn verbazing nog bij om het feit dat ook maar iemand bereid was helemaal naar boven te lopen. Met Sarah was hij over deze weg naar het westen gegaan, tot aan een weg die van noord naar zuid liep, bij een herberg

die toen maar uit twee hutten en twee schuren had bestaan. Zonder het eerst te inspecteren hadden ze een lap grond gekocht die een paar dagreizen naar het Noorden lag.

Hij keek naar de schoorstenen die daar in het laagland ademden, rookten. Ver weg, verder dan hij kon kijken, was hij opgegroeid. In een ander leven, leek het wel, een eeuwigheid terug. Ben ik nog dezelfde persoon, vroeg hij zich af. Ben ik niet standvastig? Ben ik niet grofweg dezelfde als die dag op de bergtop, acht jaar geleden? Ik heb me er onveranderd doorheen geslagen, hield hij zichzelf voor. Was het normaal dat het leven zo gelijkmatig was? Zou hij over acht jaar, min of meer op de dag af, weer bij deze boom staan?

Plotseling was hij zich bewust van zijn irritatie, zijn bitterheid zelfs, over het leven, omdat het je zo stevig in de greep houdt en elke verandering tegenwerkt.

Hij ging westwaarts over de weg en stak de hoge vlakte over, die gehuld was in bossen; het was er donker en koel, met bergketens als beboste muren aan beide kanten. Er stonden maar een paar boerderijen verscholen in de bossen. Een armoedig, hartelijk gezin passeerde hem met een kar vol kazen in oostelijke richting. Links hoorde hij de beek die niet naar het oosten stroomde maar – het verbaasde hem steeds als hij erover dacht – in de richting van Tennessee.

De oktoberkleuren waren hier nadrukkelijker dan in het laagland. Hierboven kleurden de bladeren al geel en rood, de esdoorn, de populier, de berk. Een eekhoorn verscheen boven in een kastanjeboom en besnuffelde de lucht. Het beestje bekeek hem een paar seconden, alsof het probeerde

vast te stellen wat hij was – een beer, een os, een hond, een struik? Een hond en een struik bij elkaar?

‘Vertrouw je me niet?’ zei hij tegen de eekhoorn. ‘Ik zou je voor geen goud kwaad doen.’

Halverwege een recht stuk weg, vijf minuten gaans zonder bochten in beide richtingen, bond hij zijn paard aan een boom. Van hieruit kon hij zien dat er niemand in de buurt was, ook geen dief. Hij ging de bossen in om uit de beek te drinken.

De bossen waren vochtig en beschut; de lucht wikkelde zich om hem heen als een koel laken. De immense boomstammen sloten de minder bestendige delen van de wereld buiten. Hij luisterde naar het ademen van het woud. Ik hoor het leven erin omgaan, dacht hij. Sarah had gezegd dat je een woud niet kon horen ademen. Hij had geantwoord: ‘Jij niet, ik wel, dat is het verschil tussen ons.’

Als jong kind had hij een voorkeur voor de kleur rood gehad; zo ver terug kon hij zich zijn leven herinneren. Toen hij wat ouder werd, was het blauw geweest. Nu, op middelbare leeftijd, voor in de veertig, had hij het liefst groen – net als God, dacht hij, want kijk hier eens rond. Hoe somber zouden deze bossen zijn als er blauwe bomen en struiken en klimplanten groeiden, en de gloed en glorie van rode bomen zou een beetje te veel van het goede zijn – hoewel, als je die rode esdoorn daar bij de rots bekeek...

Hij luisterde naar de piepende ademhaling van een boom, een eerbiedwaardige eik die hier al had gestaan voordat de blanken de bergwand hadden beklommen en de indianen hadden verdrongen. In zijn holle stam zou een dier kunnen wonen; zelfs een mens zou zich erin kunnen

bergen, al bood de boom weinig bescherming voor een heel gezin. Een mensenbaby is niet zo onopvallend als een dierenjong. Het mensenjong blèrt voluit en laat nadrukkelijk weten te bestaan, en de vader moet een beschermende omgeving maken waar beesten niet doorheen kunnen knagen of scheuren of graven. Toen Sarah beviel van hun dochttertje, herinnerde August zich, waren de allereerste nacht de wolven op de berg achter hun huis te horen. Een jaar later, op haar ziekbed, haar sterfbed, huilde de baby nog altijd te hard voor het woeste land.

De beek wenkte hem verder en hij haastte zich door het woud, met sprongen de heuvel af. Hij ging naast de beek zitten op een vlakke rots en boog zich voorover zodat zijn gezicht onder water raakte en zoog het leven gevende water binnen. Voor een ogenblik werd hij een levend, vastzittend onderdeel van de berg die boven hem uitrees. Hij was één met de grond en rotsen en wortels en struiken en dieren.

Wat een immens koude stroom! Het water was niet in de dertig graden, eerder tien. Het kwam uit diepe holten in de aarde. Kijk eens hoe het glinstert, dacht hij, als het voor het eerst de zon ziet. Het lijkt op de zon en toch is het geen zonnewezen, zoals de aanraking met de huid aantoonde: het is schokkend koud omdat het lang in de duisternis geborgen is geweest.

Hij genoot van de koude schok. Hij duwde zijn hoofd de beek in en liet het water over zijn ogen en neus en oren spoelen. Kijk hoe het aan hem kleeft zelfs als hij de druppels van zich af schudt en het watergordijn om zijn gezicht openschuift en naar adem hapt.

Met een schreeuw gleed hij een eind het water in, liet zijn schouders en bovenlijf de beek in glijden, ook al was hij gekleed, en liet het water zijn huid doordrenken en over hem heen spoelen en hem verkoelen tot hij huiverde en diep hoestte en de kou brandde op zijn lijf. Hij rolde op zijn rug en riep het uit, zo fijn was het, en stond op en schudde zich uit en schreeuwde van plezier, van het besef dat hij dit met zijn lichaam kon doen, dat hij het kon zuiveren en prikkelen zodat zijn bloed versnelde en zijn hart steeds sneller sloeg omdat zijn bloed reageerde op de stroom bloed die daar liep.

Hij zat op zijn knieën en wrong water uit zijn hemdsmouwen. In een flits zag hij de weerspiegeling van een beest dat langs de beek kwam, of misschien een mens. In de wildernis is het beter geen waarschuwing te geven, de eigen strategie niet te verraden, en zeker niet te vlug te bewegen. Hij keek niet eens op tot hij op het punt stond de confrontatie met het gevaar aan te gaan, of er zo nodig voor te vluchten.

Daar op zijn knieën zag hij toen het meisje voor het eerst. Tot zijn grote opluchting zag hij meteen dat ze bang voor hem was, dat ze probeerde niet gezien te worden en zich had willen verstoppen in een spleet in de rots. Het was een tenger meisje met grote donkere ogen, als de ogen van een uil die uit een duistere nis tuurt. Ze had een bruine huid, zwart haar en volle, tuitende lippen die op dat moment mogelijk heel lichtelijk beefden.

Ze bekeek hem wantrouwig, klaar om te vluchten als hij een beweging in haar richting maakte.

‘Ik doe niemand kwaad,’ zei hij als tegen een nerveuze hinde. ‘Wat doe je hier?’

Ze zei niets.

‘Kun je praten?’ vroeg hij.

Ze zei niets.

Hij voelde in zijn zakken of hij misschien wat te eten had, zoals hij gedaan zou hebben als ze een hert of een welp of een wasbeerjong was geweest. Hij vond alleen een korst maïsbrood. ‘Kun je dan eten, al kun je niet praten?’

Misschien had ze problemen gehad met een man of met haar ouders en was ze gevluht, dacht hij, of was ze van haar eigenaren weggelopen. Moeilijk te zeggen.

‘Hier, brood,’ zei hij.

Ze bekeek hem argwanend, in afwachting van een eerste teken van aanval. Ze was tener maar knap, al zag ze er vuil en bezweet uit. Als vrouw had ze geen aantrekking op hem – ze was op dit moment geen vrouw, maar slechts een bang dier. Heel langzaam waadde hij door de beek en aan de overkant legde hij de homp maïsbrood op de rots drie meter van haar voeten. Even langzaam ging hij achteruit tot hij weer in het water stond.

Ze staaarde hongerig naar het brood.

‘Je kunt me vertrouwen,’ zei hij, en terwijl hij het zei vroeg hij zich af of zij te vertrouwen was: misschien werd hij in de gaten gehouden door een verscholen persoon, of door meerdere mensen, klaar voor de aanval, klaar om hem te beroven.

Ze staaarde nog een ogenblik naar het brood en kwam toen uit de rotsspleet. Ze droeg een kleurloze jurk als een

zak, van het soort dat slaven te dragen kregen, met een leren riem om haar dunne middel. Bovenin vulden haar jonge borsten de jurk en onderin haar ronde heupen. Haar armen en benen waren dun en schitterend gevormd. Haar zwarte haar was kortgeknipt, wat haar vrij goed stond. Ze hurkte bij het brood en schrokte het plotseling in één keer naar binnen.

‘Pas op! Zo stik je nog,’ riep hij uit.

Ze keek op, verrast door de scherpe toon waarop hij haar had aangesproken.

‘Ik wou dat ik meer had, al was het maar om je te zien eten,’ zei hij.

Ze veegde haar mond af met de rug van haar hand en hield haar zwarte ogen taxerend op hem gericht.

‘Hoe lang ben je al op de vlucht?’

Ze keek hem aan en zei niets.

‘Weggerend van iemand in de buurt?’ Hij wist dat dit het geval moest zijn, want haar jurk, hoewel oud en vershoten, was niet gescheurd of besmeurd door een lange tocht. ‘Waar ga je heen?’

Ze blikte in zuidelijke richting.

‘Zuidwaarts?’ vroeg hij verbaasd.

Een complex patroon van twijfel en verrassing kwam over haar gelaat; de ene uitdrukking raakte in de war met de volgende.

‘Je weet de weg niet, hè? Ja, dat is de verkeerde richting voor jouw soort. En geloof me, het is een lange weg naar het Noorden, als je daarheen wilt waar nikkers vrij zijn.’

Ze bekeek hem onderzoekend, onzeker.

‘Ik ga zelf nog twee dagreizen in noordelijke richting. Dan verandert de weg in een pad, en dat pad wordt steeds vager als je eenmaal Virginia binnengaat.’

Ze luisterde, gespitst op elk woord. Ze stond in het zonlicht en krabde haar muggenbeten en fronste.

‘Je zou dan deze beek moeten volgen naar de weg die noordelijk loopt. Daar is de herberg. En daar ga je rechtsaf, naar het noorden, twee dagen gaans, tot de weg een pad wordt, dat is waar ik woon, en na nog eens vijf à tien dagen ben je misschien in het Noorden. Ik weet het niet zeker.’

Ze bleef hem ingespannen aankijken, haar donkere ogen piekerend, turend, onzeker.

‘Ik weet niet hoe je zou kunnen weten wanneer je in het Noorden bent. Ik weet niet eens hoe Virginia eruitziet,’ zei hij. De wind speelde even op en suisde door de boomtakken boven hem. ‘Maar dit weet ik wel: het is een lange, zware weg voor een meisje.’

‘Zou je me helpen?’ vroeg ze met een zachte, diepe stem. De vraag klonk onzeker en het leek of ze zijn nee verwachtte en alleen maar hoopte dat het geen bitse, onvriendelijke afwijzing zou zijn.

‘Ik... ik help mensen niet heel vaak, behalve thuis, bij mij,’ zei hij onzeker. ‘Ik ben niet zo avontuurlijk.’ Het was zo’n schuchter verzoek van zo’n wanhopig wezen dat het hem vertederde. Hij wilde haar wel graag helpen. ‘Het is tegen de wet,’ zei hij.

De lage zon en het vervagende licht vielen over haar hoofd en schouders en tekenden haar lichaam af, het kleine, tengere figuur van een bange vrouw, of eerder een

meisje, dat hem bijtend op haar lip bestudeerde, haar donkere, donkere ogen onderzoekend op hem gericht.

‘Ik hoop dat je mijn situatie begrijpt.’

Ze zei niets.

‘Ik wou dat ik meer brood voor je had.’ Hij schaamde zich ervoor dat hij haar maar gewoon achterliet. Het lag in zijn aard om alle wezens te helpen, maar in een kwestie als deze moest hij niet verwickeld raken. Hij klotste ongemakkelijk de beek uit, de wal op, maar draaide zich weer naar haar om, bekoord door haar verlatenheid en het feit dat ze hem nodig had. Ze trok hem al meteen aan vanwege de manier waarop hij in het leven stond. Hij wilde dit meisje zielsgraag helpen. ‘Ik wou maar dat je het begreep,’ zei hij en hij wendde zich van haar af, liet haar achter, scheurde zich los van haar en, dieper, van iets in hemzelf.

Hij ging ervan uit dat dat wel beter zou worden.

August King, een boer uit North Carolina, reist van de markt in de stad naar huis, dwars door de onherbergzame Appalachen. Zonder zijn vrouw, die kort geleden stierf, moet hij zijn vee en levensmiddelen over de bergen loodsen. Onderweg hoort hij over een weggelopen slavin – het geblaf van de jachthonden die de eigenaar op haar af heeft gestuurd, is in de verte al te horen.

Dan kruist het gevluchte meisje zijn pad. August komt in een hevige tweestrijd terecht; het helpen van een zwarte slavin is een overtreding die hem letterlijk alles kan kosten. Tegen wil en dank confronteert Annalees hem met zichzelf, en met het leven zoals hij dat tot nu toe geleefd heeft. Nu moet August bepalen welke rol hij zelf wil spelen, en wat hij daarvoor overheeft.

Een prachtige roman die de sfeer van het jonge Amerika oproept; universeel in de dilemma's die van alle tijden zijn; diep persoonlijk in zeggingskracht.

John Ehle (1925) is bekend van zijn historische romans over de Appalachen, het berggebied waarin hij opgroeide. Zijn roman *The Journey of August King* is verfilmd.

‘Als een sprookje... Vol schoonheid en poëzie.’
– *Publishers Weekly*

‘John Ehle is een meesterverteller.’
– Maya Angelou

